Poustevník na skále svatojanské.

Román z pobřeží od Emilie Flygaré Carlénové.

PŘELOŽIL HUGO KOSTERKA.

DÍL II.

Pokračování.

Mladý Elias Karolusson dostal malý, hezký, stříbrný penízek za svou námahu a usedl zatím na lavičku vedle Nissa, kdežto Letsler odešel do pokojíčku Nicolinina, aby tam nevyrušovaně přečetl psaní Georgovo:

"Milovaný, vážený otče!

"Nyní jsem, chvála Bohu, po své třetí východo indické cestě zase na švédské půdě. Srdce mé se plní neobyčejnou radostí, že mohu říci: Nyní jsem zase ve své vlastní zemi. Znám však ještě něco hezčího: ve svém vlastním domově! Ano, toť ještě lepší, třebas byl můj domov na nejubožejší skále.

Napřahuji k tobě ruce, otče, k velkému objetí.... Ach, jaká blaženost moci milovati z celé duše a z celého srdce! Jsem nyní neobyčejně vesel, blažen a bujarý — ale to vše najednou mizí, sotva vzpomenu na svůj vážný zármutek: víš sám, otče, jaký! Brzo si o něm povíme. Zatím dovolíš mně, abych něco pověděl, co především třeba říci....

Po šťastné cestě se všemi muži při dobrém zdraví zakotvili jsme včera ráno u Klippu a má radost nad tím, když jsem spatřil svého starého poctivce Stormbomaávati mně šátkem na přivítanou, zvětšila se nesmírně, když přivítav mne, hned mně vestrčil do ruky tvoje psaní, otče. Jaká laskavost a něha, žes mně je poslal na přivítanou! Bylo ovšem poněkud starší, nicméně přes to vše neobyčejně milo. Jak jsem vroucně děkoval Bohu za tvé zdraví, otče, a za to, čemu, jak víš, se ještě více usměješ, totiž za tvůj nezměněný duševní klid.

Píši dnes, nebo lépe řečeno dnes v noci, rovněž kapitánovi, bych mu oznámil svůj příjezd, neb mne již dávno uvědomil, že by mě rád zde, v Goteborgu, přivítal. Jsem ovšem zvyklý jeho dobrotě a péči, jakou mně prokazuje, péči, kterou bych rád nazval otcovskou, ale přes to nestane se zvyk druhou přirozeností: tyto obě vlastnosti nesouvisejí u mne tak, jak lidová řeč tvrdívá.

Nikdy nezapomenu zaměstnávat své myšlénky tajemným svazkem mezi ním a mnou! Ach, otče, nebude trvati dlouho a nabudu jasnosti v oněch poměrech, jež měly a snad ještě budou míti vliv na můj osud. Zatím mohu říci s hrdostí a radostí, že nikoliv jen jemu jsem zcela a úplně díky povinován za svůj zdar: poznávám ve svém nitru, že je to též vlastně má osobní statečnost. Bůh dopřál, by přinesla mně ovoce.

Dostával jsem dobrý plat a taktéž jsem, jak víš, otče, provozoval malý obchod na svou pěst. Ještě jednu cestu a budu schopen dosíci cíle, o který se už od počátku snažím: totiž vlastní paluby.

A nyní přistupuji k tomu, co mi nejvíce leží na srdci.

Nesmím přijíti domů? Nesmím užiti svého života tak krásného a veselého, který tam na mne čeká? Ach, milovaný, milovaný otče, rozmysli si dobře odpověď—nedej ji ukvapeně! Dopřej mně té naděje, žes za tak dlouhý rok konečně změnil svůj náhled....Kdybych alespoň mohl pochopit, čemu prospěje takové dlouhé odkládání s mou blažeností, toho štěstí, které se ustavičně vznáší přede mnou a pro které každé ostatní dobro není u mne ničím!

Mrzí mne velmi, že ta, před níž chtěl jsem vždy státi čist a neposkvrněn, před kterou nechtěl jsem míti ani jediné skryté myšlénky, konečně bude mne pokládati za lehkomyslného — ach, jak je to trapné: Fanny a pokládati mne za lehkomyslného! Avšak ptám se, jak by jinak mohla mysliti ona, která od svého dětství žije v blahé domněnce, že je mně víc nežli mila, a která později, kdykoliv jsem býval doma, mohla ustavičně viděti, jak se moje náklonnost k ní sílí a jak nabývá určitějších forem, když nikdy nezaslechla s mých rtů slova rozhodujícího o společném našem štěstí?

Prosím Tebe, můj drahý otče, uvaž dobře i to, že i trpělivost andělská, tak dlouho napínaná, jednou povolí! Fanny, má drahá, zbožňovaná Fanny, ach, jak něžná, jak božsky něžná byla tenkráte, když mně dávala posledně: S Bohem!, mávajíc šátkem s můstku u Strandu. Nemá ovšem ani jiskérky těkavosti a kdyby dovedla dobře oceniti svůj význam, nepotřebovala by žádného ujištění, že jest pro mě jedinou. Ale musí nabyti jistoty, že jsme oba za jedno, neboť by jinak vznikla nedůvěra: hrozím se pouhé myšlénky, že by ona snad byla soužena nějakou představou vrtkavosti u toho, kterého si její srdce vybralo. A pak, drahý otče, nezapomínej, že yachtový poručík po smrti starého Pettera Grana je partií, kterou by patron Holmer, kdyby pořád o mně něčeho neslyšel, nemohl odmítnouti, anebo přímo vůbec neodmítl, neb Holmer je právě kupec, kterého by nemrzelo, kdyby dostal celního úředníka za zetě; a třebas má naň nyní Fanny vliv, velký vliv, jehož používá podle dobrého svého srdce a jasného rozumu ve prospěch ubohých obyvatelů pobřeží, nemohla by mu přece, nejsouc vázána nějakou určitou úmluvou, dlouho odporovati. Vždyť také ztratila svou nejlepší oporu—jaká škoda, že ta dobrá a rozumná paní Holmerová tak brzo umřela.

Neustále sním o tom, až se ona doví o mém návratu do Goteborgu, jak bude po mně toužiti a mne čekati a marně se snažiti vyzpytovat, proč tak dlouho otálím.

A prosím — prosím tedy s ní: Smím přijít domů, t. j. vysvětliti jí své smýšlení a své mlčení? Neboť nesmím-li, tedy odjedu určitě ještě letošního podzimu na novou cestu.

Za to tím rychleji byl bych svým pánem a vší mocí a vší schopností urychlil bych lhůtu, kterou jsi, otče, stanovil mému srdci k vyzpovídání. 'Jestliže jsi ovšem,' řekl's mně, otče, tenkrát, 'už dřív....' Ne, nedopíšu této věty. Ve svém nitru směji se tomu, t. j. smál bych se, kdyby byl někdo jiný pronesl ta slova a nikoliv ty, otče.

Než, jisto je, že nikdy nezruším slibu, který jsem jednou byl dal: nikoliv, chci míti Fanny s úplným Tvým souhlasem, otče! Též i ona nebude zajisté chtíti s jinými podmínkami mě spatřiti. A proto, jestli mne, otče, ve vznešeném svém smilováním se nade mnou neslýchanou, palčivou, umrtvující touhou nezbavíš toho nešťastného slibu, nepromluvím a nenapíši ani slova o lásce, dokud — ostatek, otče, již znáš.

Piš mně tedy, milovaný otče, hned — myslím totiž, probůh, nikoliv teprv až za několik dní, nýbrž hned, tak abys už následujícího dne mohl poslati psaní s poštou patrona Holmera! Za celou noc, ve kteréž můžeš pojati nikoliv jedno, nýbrž na sta rozhodnutí, rozhodni se, otče, na tom: Přijď domů, milý synu, a buď šťasten!

Ale stane-li se opak toho, pak nebudu moci ani tebe, otče, viděti! Ne, ne, to není možné — toť příliš těžké pro mladého námořníka, jehož srdce překypuje láskou a touhou po svých a po domově!

Když jsme celé měsíce brázdili oceány, vzdorovali nesčetným bouřím a obtížím a dlouhou dobu neviděli ničeho mimo cizí kraje, cizí lidi, tu je zcela přirozeno, že cítíme v nitru mocnou touhu objati někoho, a seznámiti ho se všemi radostmi a šílenostmi hnízdícími v naší hlavě a v srdci.

A jak je obtížno, když při svém návratu do vlasti, kdež hodláme se s otevřenou náručí hnáti vstříc těm, které milujeme, jsme nuceni ve vší skromnosti se utišiti a upokojovati své city slovy: "Jděte si lehnout, milé děti — můžete spát přes celou hlídku....nikdo vás nepotřebuje."

Ale tohle bylo příliš ostře ode mne řečeno! Kdo jest ten starý muž v parádním kabátci, s bujnými licousy a s hustým obočím —? Kdo je ta stará, vyšňořená v čepečku, s černou florovou ozdobou, která stojí tak hrdě, opírajíc se o rámě hoglanského hrdiny a mávajíc na loď svou tabatěrkou? Ach, to jsou dva lidé, kteříž na mne volají: 'Pojď k nám, u nás najdeš dvé srdcí bušících a toužících po tobě! Pojď, mladý námořníku, se svými bouřícími city a uvolni si od nich před tím, který kdysi pomocí rektifikatoru vtloukal do tebe námořnický řád.'

Ano, můj otče, plakal jsem skoro jako malé děcko na prsou staříka Stormboma a v mateřském objetí ctihodné paní Rebecky. Je mně božskou potěchou, že je mohu míti rád a že mám ty, kteří též mě mají rádi, a usmívám se nadšením, když slyším, jak se stařena začíná mne vyptávat na má dobrodružství a stařík se mne ptá, přivezl-li jsem domů nějaký pravý náklad na účet bambusového olla.

Tohle vše jsou ovšem pouhé maličkosti, ale pro mne jsou důležity, neboť jdou od srdce k srdci.

Ale musím již ukončiti. Měl jsem celý den plno nutných prací, a noc vyžaduje proto svého klidu. Budu sníti o tobě, milovaný otče, a o své milované, zbožňované matce, kterou ustavičně vidím sedět v oblacích s jejíma modrýma očima a zlatými vlasy a smáti se na mne. A budu sníti o Fanny, své drahé Fanny, nastávající tvojí snaše.

Pozdravuj ode mne z upřímného srdce Karola a celou jeho rodinu, jakož i mého poctivého a počestného Nissa z Vestran.

Tobě upřímně oddaný a Tebe milující Georg."

Za čtení tohoto Georgova psaní probíhaly střídající se do,my obličejem Letslerovým. Při výroku Georgovu o psičivé touze proklouzl zasmušilý a truchlivý úsměv na jeho rty. A při posledním vylíčování překypujícího srdce mladého námořníka vedrala se horká slza do jeho očí. Bezděčně napřáhl ruku po péře, ale zase je hned odložil.

Šťastná hvězda Georgova měla, jak se zdálo, přece zvítěziti, neboť Letsler vykonal několikráte tento pohyb. Avšak úmysl svůj přece neuskutečnil.

Konečně, když vstal, aby se vrátil do druhého pokoje, vyklouzlo s polopotlačovaným povzdechem z jeho rtů několik slov, která na štěstí nebyla Nissem zaslechnuta: "Miluji tuto dívku, která již dávno nabyla přístupu do mého srdce — avšak ona nemůže dokončiti smíření."

VI.

Fanny Holmerová nejen nejkrásnější nevěsta z celého skalnatého pobřeží, nýbrž též nejvíc milovaná, zbožňovaná a oslavovaná stála téhož rána u prostřeného stolu v kuchyni na Strandu a rozdělovala poloviční, celé a čtvrtky chleba spolu s lecjakou maličkostí všem návštěvníkům, kteříž jeden po druhém předstupovali před ni.

Byla sobota, vlastní to svátek mladé dívky, neboť toho dne seskupovala kolem sebe všechny starce, stařeny a děti, a láskyplný úsměv, jejž Fanny měla připravený pro každého, přívětivé slovo, jež následovalo každý dárek, zdvojnásobovaly jeho cenu a dodávaly mnohému ubožákovi zmužilosti nésti trpělivě těžký kříž.

"Dnes asi dostaneme pozdě oběd?" řekl patron Holmer, nahlížeje do kuchyně okénkem z krámu.

"Hned bude, drahý otče!" Fanny přiblížila se k okénku a napřahovala svou malou, bílou ručku. "Drahý otče, dej mi několik věnců tabáku....Oběd bude hned hotov."

"Na mou věru, kam to, probůh, povede, Fanny? Toť zbytečno mít obchod, když zboží rozdáváme."

"Však to, otče, vážně nenaříkáš!"

"Ano, na mou věru ano, docela vážně!"

"Kdo ti uspořil hospodyni, již jsi, otče, laskavě chtěl najmouti?" šeptala Fanny a vstrčila hlavu do okénka.

"To vím dobře — ale nemyslíš, že ty mezi své miláčky rozdáš víc, než co by stála strava, mzda a dary pro hospodyni? Jistě i třikráte tolik. Víš také dobře, proč jsi ten úkol chtěla míti sama na starosti."

"Tohle je všechno možné, otče, avšak že proto nebudeš ještě zničen, také nahlížím. A má-li ti nějaké zboží zbýti nebo se ti zkaziti, je lepší rozdati je chudým, kteříž si je koupiti nemohou, než je nechati splesnivěti."

"Ty, ty marnotratnice, jen se sama dobře starej o to, aby ti nic nesplesnivělo....A nyní jest už čtvrt na jednu—byl by už čas, aby byl na stole oběd, jako v každé pořádné domácnosti!"

"Dej mi tabák, drahý otče! Nejsem s to odolati prosebným zrakům starého Tolla a Safo-Pettera —neb mně jednou napadne pěkná myšlénka krásti ti tabák sama, nedáš-li mi jej dobrovolně."

"A po něm přijde na řadu šňupavý tabák, káva a cukr? O mouce a bramborech se ani nezmiňuji, neb nerozdáš-li víc než sama k tomu cíli dostaneš, pak ať nesluji vůbec poctivcem."

"Kuchařka praví, že dobrá omáčka k rybě vystydne!" řekla Fanny žertovně.

"Nuže, tu jej máš, darebnice!" A patron Holmer podával jí věnec listového tabáku.

S okřídlenými kroky běžela Fanny nazpět a rozdala svůj poklad mezi starce, děkující jí pohledy, jejichž slovům porozumí pouze ten, kdo viděl nějakého ubohého rybáře skalnatého pobřeží, když po dlouhém postu bývá obdarován tabákovými listy, které jsou mu, jak jsme se již nejednou zmínili, mnohem milejší než jídlo a nápoj—ano, sám dobrotivý Bůh ví, neudály li se případy, že kus tabáku je mu mnohem milejší než vlastní jeho život....

A v úkolech domácnosti a lásky, totiž lásky křesťanské, byla Fanny na všech stranách a s jejích krásných, čilých rtů znělo to asi podobně: "Děkujte, otče Tolle, děkujte sám....Ne, tak už přestaňte mně líbati ruku, starý Pettere... Připravila's už omáčku, Britto-Stino? Hleď, aby vejce byla brzo hotova.. Zde, milá matko Liso, dávám vám za nitě: dva říšské tolary a šest šillinků a nějakou maličkost do ranečku pro děti. Jsou upředeny, jak jsem si přála — přijďte zase příští sobotu, odvážíme ostatní....Loviso, slyším až sem, jak pivní polévka kypí. Nemůžeš dávati pozor na to, co máš na starosti....? Ach, koukejme, tuhle jest náš malý Olle z Nodda. Musíš počkat, milé dítě! Jdi k Brittě-Stině ke krbu a popros ji, aby ti dala nějaký teplý brambor, abys si zatím ukrátil čas... Starý poctivče Mattesi, vy jste se odvážil dnes ven? Už dávno jsme se neviděli— musíte sem přijíti častěji, dokud je léto. A posaďte se hezky a povězte mně, co jste slyšel o staré Anně ze Skageru. Řekněte jí, aby sem někdy poslala svého hocha, nezapomeňte na to!"

"Mám už přichystati jídlo, slečno?" přerušila ji hlasitě Britta-Stina.

A staříci, stařeny a děti ukláněli se a ztráceli pomalu se svými poklady.

Po cestě velebili dobrotivou a ctnostnou slečnu Fanny. Nikdo neodcházel domů hladov, neboť o dvanácté hodině byli všichni pohostěni talířkem hrachu a kouskem masa.

"Jí rovné neuvidí Strand již nikdy!" poznamenal Tolle.

"A vůbec žádná země a žádný břeh!" opravoval ho starý Safo-Petter.

A stařeny řekly k tomu "amen!"

Téhož dne k večeru seděla Fanny na zeleně potažené třínoži u psacího stolku otcova a vypomáhala mu v korrespondenci, v čemž mu manželka za svého života velmi často byla po ruce.

Fanny naučila se německy a anglicky, nikoliv aby se tím honosila, nýbrž zkrátka proto, aby, jak patron Holmer dobře počítal, byla mu nejvěrnějším a nejspolehlivějším tlumočníkem, když uzavíral obchody s cizozemskými lodníky, kteříž přirazili k břehu. A Fannin znamenitý, krásný rukopis a její zběhlost v počtech byly příčinou, že patron Holmer, který sám měl velmi nepořádné písmo, a co se týkalo umění počtářského, velmi postrádal hlavy nebožky manželky, svěřoval Fanny i výpomoc ve vedení knih, neboť knihvedoucí, aneb lépe kupčík, nemohl si vzíti na starost více, než udržovati pouze denník v pořádku.

A Fanny dostávala takto slušný plat jako knihvedoucí a hospodyně. Bylo to též přáním Holmerovým, neboť ušel tím tomu, že nemusil Fanny dávati kapesné, a mimo to, jak sám tvrdíval, učila se takto Fanny již v mládí vydělávati peníze a mohla obstarati obchod pro případ, kdyby on tu nebyl a ona chtěla dále vésti obchod na vlastní pěst, což si velmi přál.

Fanny také sama neměla ničeho proti tomu, že dostávala tyto určité summy peněz, které jí umožňovaly vykonávati skutky, k nimž ji povzbuzovalo její srdce k nouzi spolublížních velmi citlivé.

Peníze, které Fanny věnovala na šatstvo, byly nepatrny u srovnání s majetkem, který jí jednou měl připadnouti. Neb Fanny, ač měla trochu ješitnosti a velmi byla ráda, když obdivovali její vkus a její barvy, pokládala nicméně prostotu za hlavní věc, a byly-li šaty vkusné a dobře ušity, nehleděla na to, je li látka lacinější nebo dražší.

Pouze v jednom případě dovolovala si Fanny větší nádheru: totiž u svých nohou.

Tyto nohy, neobyčejně malé a pěkně rostlé, byly vždy obuty nejen s neobyčejnou péčí, nýbrž též se zvláštní elegancí, ať už měly na sobě při jízdě po moři malé, drobné střevíce, anebo jindy malé safiánové střevíčky, nebo vkusné trepky. Botky oblékala jen ve zvláštních slavnostních případech.

"Dopsáno!" pronesla Fanny a předložila otci psaní k podpisu.

"Nezapomněla jsi na nic? Pamatuješ se, že jsem měl patnáct nebo devatenáct tolarů k dobru v posledním účtu?"

"Poznamenala jsem to též, otče!" Fanny vzala nový arch papíru.

"Počkej, počkej—prohlédla jsi účty s dánským škunerem? Nejlépe bude, když sejmeš s mých účtů kopii! V některých věcech se dobře nevyznáš."

"Toť možné, otče, ale tenhle obchod měla jsem stále na mušce. Zpozorovala jsem, žes, otče, se dopustil malé chyby při ocenění poškozené pšenice."

"Ah tak, ah tak, nu, nějaké nedopatření se nám vždycky přihodí, když máme na spěch. Avšak snad jsi neprovedla nijakou sebe menší změnu v tom, co jsem si stanovil k dobru za tu námahu? Byla to, ke kozlu, velká práce, jakou jsem měl s tím škunerem!"

"V tom jsem neučinila žádné změny, nicméně mám za to, že tvoje saldo bylo trochu velké!"

V tom byla přerušena rozmluva kupčíkem, který sem vešel s "novinami".

Fanny chopila se okamžitě Goteborgského Listu a probíhala zrakem sloupec, který ji nejvíce zajímal.

Najednou pokryl silný ruměnec její tváře. Hruď stala se jí příliš těsnou a musila vstáti s třínože, aby nějakou nahodilou prací zakryla silné rozechvění, mohutnou, vše pronikající radost, která celou její bytostí rozechvívala.

"Nejsou to noviny?" ptal se Holmer, odstrkuje psaní a upravuje si brejle lépe na očích. "Kam se poděly — nevidím jich nikde!"

"Co si přeješ, otče?"

"Nevešel sem Berglund s novinami?"

"Ano, vešel....jistě je položil na psací stůl!" odpověděla Fanny, zavěšujíc nyní otcův kabát.

"A leží zatím na zemi, jak vidím—podej mi je, děvče!"

Třebas to Fanny bylo velmi nemilo, musila se obrátiti.

"Jemine, co jsi tak červená?"

"Červená?" A nyní byla Fanny ještě červenější.

"Ah tak, tedy tak tomu jest!" Holmerův první pohled padl na přijedší lodě a okamžitě mu vysvětlil příčinu rozechvění Fannina. "No, no, má drahá, hoch bude co nevidět doma. Hbitý hoch, galantní mladík! Jak se domnívám, bude míti asi brzo vlastní loď."

"Chceš, otče, vodu na toddy?"

"Ano, avšak — musilo by to býti brzo."

Fanny vyběhla a byla by bezmála veběhla do náruče mladému muži, s kterým se v předsíni setkala.

"Ponížený služebník, slečno Fanny....Jak jsem tomu rád! Je to věru velmi blažené setkání."

"Ano, je jistě!" pomyslila si Fanny a přivítala mladého yachtového poručíka, Ture Grana.

"Pan Holmer je asi v této chvíli zaměstnán svou poštou?"

"Nikoliv, už ji právě ukončil—prosím, račte jen vstoupit dovnitř!" vpadla mu do řeči Fanny, která s velkou radostí použila této malé lži z nouze, aby mu uklouzla.

Děkovala Bohu, že se nesetkala s nevítaným hostem v saloně: byla by jinak musela tam zůstat. Ale nyní, jsouc přesvědčena, že host bude v komptoiru přijat, byla alespoň zbavena nutnosti býti mu společnicí.

Yachtový důstojník netvářil se zrovna spokojeně, nicméně nezbylo mu nic jiného, leč jednati podle toho vyzvání.

Fanny, osaměvši ve svém pokojíku, umístěném mimo salon, povolila svým citům proudem slz, úsměvem a polotlumeným výkřikem radosti.

"On přijde, ach, on přijde.... Oh, můj Bože, jak jsem radostí šílena. Docela jistě"—a nyní přešla slova v pouhé myšlénky, bojácné, neklidné—"docela jistě cítí on totéž, co vždy cítíval a co vždy bude cítit, třeba s tím mlčí..... Vím však dobře, co jest příčinou toho mlčení: on je trochu hrdý! Nechce mně nabídnout, bych s ním sdílela osud kormidelníka: chce se dřív stát kapitánem. A proč? Jednoduše proto, že mne nezná tak důkladně, jako se znám já. Kdyby byl pouze námořníkem, ba kdyby byl prostým plavčíkem, vím dobře, co bych udělala, kdyby mně řekl: 'Fanny, můj drahoušku, miláčku, štěstí mně nepřálo, nemohl jsem se stát ničím víc, avšak to nevadí, neberu si to příliš k srdci, když, Fanny, myslíš, že nejsem pro tebe sprostý! Ano, ano, kdyby tohle vše mně řekl, potěšila bych ho a dala mu poznati, že Fanny Holmerova velmi ráda by se stala jeho manželkou....Ale proč se někdy dostavuje neklid a zármutek? Vždyť jsem přece tak přesvědčena, jako že žiji, že nastane jednou den, kdy mně on něco takového řekne....avšak jen abych potom samou blažeností neumřela! Neboť Georg znamená pro mne víc než všechno zde na zemi! Ráda bych byla sama nešťastna, jen kdyby on byl šťasten!"

"Dostaneme sem do salonu toddy, Fanny....Náš přítel nemohl v, držet horkem v komptoiru!" Tato slova pronesl patron Holmer, nahlížeje dveřmi do pokojíčku Fannina.

"Toddy, ano, ano....hned je přinesu!"

"Přines sklenice sama, děvče, a bav zatím poručíka, než zapečetím psaní a pošlu balíky po Nilsovi do Noddo!"

"Nemohla bych to vykonat, otče, já?"

"Ne, děkuji ti—balíky nejraději expeduji sám!"

A s rozhořčeným úsměvem nad neochotou Fanninou zavřel patron zase dvéře a vrátil se do komptoiru.

Když se byla Fanny pokusila se schopností u žen obvyklou dodati svému vzezření úplný klid, a když se byla zdržela tam po tak dlouho, co myslila, že může, aniž se otec znova objeví, vešla s podnosem do salonu, kdež pan Gran seděl, a což bylo ještě horší, studoval nejzajímavější pro Fanny stránku Goteborgského Listu.

Nepronesl však žádné poznámky. Byl příliš vzdělaný muž, aspoň podle názoru svého, než aby se dopoustil "faute": neviděl ničeho a odložil list se vší možnou lhostejností na stůl.

Čtyři roky uplynuly od té doby, co byl starý Petter Gran rozvinul svůj v každém směru výtečný plán o sňatku svého synovce s Fanny Holmerovou.

Pokračování bude.

$45 k přímoří a nazpět.

Do San Francisca, Los Angeles nebo Portlandu a zpět. Lístky na prodej od 27. května do 8. června včetně. Jsou platnými k návratu po 60 dní

Veskrzné vzorné spací vozy do San Francisca, 4:25 odp. každodenně.

Veskrzné výletní spací vozy do San Francisca a Los Angeles, třikráte týdně.

Vzorné a výletní spací vozy, sedadlové vozy a jídelní vozy do Portland, každodenně—spojovací vlak vyjíždí z Omahy v 9:00 hodin večer.

Úřadovna: 1502 Farnam. Tel. 250. | Nádraží: 10. a Mason. Tel. 128.

STORZ BREWING COMPANY

—VYRÁBÍ—

v sudech i lahvích a po celém západě rozesýlá výtečný ležák.

A. N. Frick & Son Co.

Velkoobchodníci a importéři

LÍHOVIN a LIKÉRŮ.

Nástupci firmy: L. Kirscht Sr., Frick erbetz.

Tel. 544. 1001 Farna ul., Omaha.

Fred Krug Brewing Co.

OMAHA, NEBRASKA.

"Státní vzorný pivovar."

Vaří nejlepší druh ležáku

Cabinet a Extra bledé v soudkách a v lahvích.

Vyrovná se každému a žádné ho nepředčí

NAŠE ZÁSADY: Nejlepší materiál a nejlepší technická dovednost.

Veliká pečlivost a obchodní opatrnost

NAŠE SNAHA: Uspokojiti obecenstvo.

NAŠE ODMĚNA. Stále se zvětšující obchod.

Dopisy se ochotně vyřizují dle přání.

Metz Bros. Brewing Co.

Vaří a lahvují výborné pivo.

Telefon 119. OMAHA, NEBR.

FRANK E. BLISS ..... prodavač. | JOS. BLISS..... prod. ovcí a gen. man.
F. C. BLISS ..... prodavač hověz. dobytka | F. A. WILLMAN..... prodavač ...vep.
Kterýkoliv z nich pracuje v zájmu svých zákazníků.

JOSEPH BLISS,

...komisionář se živým dobytkem...

230 New Exchange Building, South Omaha, Nebraska.

Všemožná péče věnuje se všem zásylkám i zasýlatelům. Přízeň Vaše jest ucťivě žádáno. Tržní ceny na požádání.

Frank. Wellman, všeobecně v Colfax Co. známý co žádný a svědomitý muž, s ochotou obslouží krajany v řeči české

Severovy Léky.

SEVERŮV ŽIVOTNÍ BALSÁM
vždy vyléčí
Zácpu,
Nechuť k jídlu,
Bolesti hlavy,
Závrať,
Nadýmání,
Slabost,
Větry.
75ct.

SEVERŮV BALSÁM Pro PLÍCE
Vyléčí Kašel, Chřipku, Nastuzení, Chrapot, Zánět průdušek.
25 a 50 ct.

Severův Regulátor ženských nemocí
Vyléčí rychle ženy a dívky trpící nějakou nepravidelností. Léčte se v čas.
$1.00.

SEVEROVA MAST'
PROTI SVRABU A VYRAŽENINÁM
Jest výtečná proti všem vyrážkám na těle.
50 ct. poštou 58ct.

Severův Nervoton
Léčí vysílení, Třesení, Nespavost, Nervósnost.
$1.00.
Odporučuje se dámám po porodu.

Severův Krvečistitel
Sílí tělo, Čistí krev, Hojí vředy, Zahání záduměivost.
$1.00

Za 1 den
Každé nastuzení vyženou
Severovy Tabletky
proti nastuzeninám.
25 ct., poštou 27ct.

Severova Mast'
Na rány a bolásky
hojí otevřené rány, vředy, spáleniny, atd.
25 ct. poštou 28ct.

Severovy Pilulky pro játra
upraví Zažívání, Stolici, Chuť k jídlu.
25ct., poštou 27ct.

Na prodej ve všech lékárnách a obchodech s léky.

Pošlete popis nemoci a $3.- na zvláštní léky.

W. F. SEVERA
CEDAR RAPIDS, IOWA.